

ма да борави сѣихъ слова, аки ѿ рѣчь Г р а м м а т и к а не ны вредѣ нищо. --- Слобáрницитѣ на г. Н. ѿ г. К. не мѡгжтѣ да ни слáбѣватѣ за нищо, че тѣ ни показватѣ да пишемѣ намѣето: д ж р - венница, клопѣ ѿ др. т.

Нѣ дръгѣ ѣдинѣ редѣ на Равнописанке ны на- сѣжрѣва, който мѡже да стане голѣма препѣнка за ѿзвѣннето на бáщнитѣ ни ѡзыкъ. Тѡй ѣ на С. г. Стоáнова, който ѡпотрѣбѣи, кáкто кáзвa вѣ „ Правослáвното си дѡучѣнїе “ за полвинѣ гласѣ (!) три разлѣчни слова, ѡтѣ какѣ мѡжеше да завѣрше лѣштѣ рáботѣ сáмо из ѣдно. Дръго ѡще повѣче дѣто ѣ мѣчно, че тѡй ѡртографѣческѣ редѣ не мѡже писá нитѡ ѣдинѣ Бѣлагаринѣ, *) до- дѣ не знáе Рѣски, ѿ какѡто са бѣди писáтелатѣ мѣ са ѣ ѡсновкaлѣ токѡ на ѣдно Сѡтрамѣрово Бѣ. безѣ да глѣда, дѣто ѿмамы безчѣтин рѣкопѣисни ѿ нѣкон нашáмпани кнѣги вѣвѣ Венецїѣ, конто до ѣшѣ нѣматѣ словѡ ж, дѣто С. г. Стоáновѣ прѣ- ѿма за гласно ѿ безгласно, ѿ безѣ да знáе, че то

*) Дѣмѣ Бѣлагаринѣ мѡжеше човѣкъ по добрѣ да парáгáгѡга ѡтѣ: п ж л г ѣ, п ж л г а р и н ѣ, Б ѣ л г а р и н ѣ, т. ѣ. ѡрáчѣ; кáкто ѣ станѣло ѿ ѡтѣ: при ѡсоáнка, самодѣвка, Б р и ѡ со á н - ка, сир. словѡ п. на б.